

**De rots van
Calpe**

Novelle

Bram Zoon

Tweede druk (december 2014)

Portretfoto: Peter Schoonen

ISBN: 9789402126662

Informatie en contact: www.bramzoon.com

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Bram Zoon worden gekopieerd, gedownload, verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier.

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaardt de auteur geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Copyright © Bram Zoon 2014

Bram Zoon

Novelle

De rots van

Calpe

Voor Sylvia

Elke overeenkomst met bestaande personen en/of gebeurtenissen berust, voor de hand liggende details en aspecten daargelaten, op toeval.

'Het lot schudt de kaarten en wij spelen.'

Arthur Schopenhauer (1788 - 1860)

Inhoud:

Worden en zijn	13
Angst voor zelfverlies	16
Oude routines	19
Overwinningsroes	24
Het interview	31
Hartstilstand	36
Emoties noch verdriet	42
Eelt op je ziel	47
De grote dood	49
Mijmeringen	55
Altijd samen, altijd één	57
Lion d'Or	61
Botsende oerkrachten	64
Het laatste gesprek	66
Onverwacht weerzien	71

Rehabilitatie	75
Buitenstaander	8
Begraven of cremeren	83
De ontmaskering	87
Onverwachte bekentenissen	91
Uitglijder	93
Aanzwellende herinneringen	96
Zonsondergang	100
Dankwoord	102
Over de auteur	103

Worden en zijn

Worden en *Zijn* schrijf ik op het schoolbord. Tussen beide werkwoorden heb ik ruimte gelaten, zodat ik er het nodige bij kan schrijven.

‘Worden en zijn,’ zeg ik en plaats onder *worden* tussen haakjes (word, werd, zal worden). Hetzelfde doe ik onder *zijn* daar schrijf ik (ben, was, zal zijn). ‘Worden én zijn, in enkelvoud.’ Ik draai me om en kijk de klasruimte in: ‘Wie durft, wie heeft een idee?’

‘Worden is meer actief en zijn is passief,’ roept iemand vlakbij de deur. Beide schrijf ik op het bord.

‘Zijn er nog meer eigenschappen aan deze woorden verbonden?’

‘Gelatenheid, berusting, tevredenheid,’ klinkt het stellig vanaf de voorste rij. Ik schrijf de drie woorden tussen *worden* en *zijn*. Terwijl ik me weer naar de klas draai, zeg ik: ‘Als ik die woorden hoor dan denk ik aan groei en ontwikkeling.’ Vanuit mijn ooghoeken zie ik dat het flink begint te regenen, bladeren vliegen door de lucht. Ik voel de zeurderige pijn langzaam in mijn buik opzetten, ik mag nu niet langer treuzelen voor het te laat is.

‘Zijn heeft met moed te maken, het draait om het doorleven van wat er hier en nu gaande is, met het aanvaarden van de dingen zoals ze zijn. Terwijl *worden* meer met een ontvangend, creatief, handelen heeft te maken.’ Ik merk dat ik er niet goed bij ben met mijn hoofd, ik heb het gevoel alsof ik een ledenpop ben, slap bungelen de armen langs mijn lijf.

‘Er zijn gelijktijdig verschillende stadia mogelijk,’ klinkt het.

‘Hoe bedoel je dat?’

‘Je bent tegelijk actief in je geest en passief in je handelen, of andersom.’

‘Ja,’ zeg ik, ‘worden en zijn grijpen op elkaar in, ze zijn eigenlijk één. Net als geven en ontvangen. Het leren onder-

scheiden van die twee is een opgave voor ieder mens, wanneer moet je actief, wanneer juist passief zijn?

‘Het hangt van de omstandigheden af,’ hoor ik nog iemand zeggen.

‘Dat klopt. Meestal gaat kiezen voor een van de twee vanzelf, maar vooral bij dilemma’s is dat moeilijker. Uit welke gedragalternatieven putten we dan? Hoe eigenen we ons nieuw en zinvol gedrag toe? Wat gebeurt er als de moed ons in de schoenen is gezakt, wat hebben we nodig om onszelf te hernemen?’

Het is in de tussentijd steeds harder gaan regenen. De pijn in mijn buik begint nu flink toe te nemen, bijna ondragelijk te worden. Ik wil nog iets zeggen maar ik haal dat niet meer, de pijn is te sterk. Ik pers er nog uit: ‘Het huiswerk voor de volgende week is dat jullie zo’n dilemma in maximaal vijfhonderd woorden tekst beschrijven.’ Als ze het klaslokaal hebben verlaten, doe ik de deur op slot en ga liggen om mijn ontspanningsoefening te doen. Ik ga met mijn aandacht naar de pijn, probeer er bij te blijven, me erop te concentreren. Langzaam vloeit ze weg.

‘Ik werd gered door de bel, anders had ik moeten afhaken,’ zeg ik tegen Barbera als zij van haar werk thuiskomt. ‘Die afgang is me bespaard gebleven.’

‘Hé, wat vervelend voor je, dat het weer mis ging.’

Op aandringen van Barbera heb ik me enige tijd geleden in het ziekenhuis laten onderzoeken. Bloed- en darmonderzoek, foto’s en een CT-scan. Maar ze hebben uiteindelijk geen lichamelijke verklaring voor mijn buikklachten gevonden. “Misschien moet u wat meer rust inbouwen in uw leven,” had de behandelende internist in het slotgesprek gezegd.

“Die buikpijn van jou is een symptoom van een dieper liggend probleem,” zei Barbera in de auto op weg naar huis. Ze had het